

Hoe al deze realisaties tot stand kunnen komen...

Het is evident dat een paar ideeën en werkhanden niet voldoende zijn om één en ander te realiseren in deze moderne wereld. Schijnbaar kunnen we haast nimmer nog buiten financiële kwesties om. Maar dat betekent ook dat we dus in alle eerlijkheid mogen stellen dat we thans een vzw zijn met meer dan een handvol vrijwilligers. Tellen we erbij: alle sponsors en donors die allemaal aan dezelfde kar trekken/duwen. Aangezien voor die centen ook gewerkt wordt, doen we allen aan gelijkwaardig vrijwilligerswerk. Door tal van bijkomende nieuwe acties en benfiets verleden jaren zijn er een pak nieuwe donors bijgekomen en willen we even op een rijtje zetten hoe u kunt helpen:

✚ *Onze voorkeur gaat uiteraard uit naar vaste periodieke sponsors en waarom?*

Enmalige en grote bouwkosten worden hoofdzakelijk bekostigd met subsidies van openbare instellingen en diverse acties en benefiits. En hoewel zelfbedruipzaamheid van onze projecten hoog in ons vaandel staan kan dit nooit meteen en willen of kunnen we onze realisaties niet zomaar loslaten. Dus voor nieuwe praktische invullingen en uitbreidingen en ook -tijdelijk waar mogelijk- alle of gedeeltelijke vaste werkingskosten hebben we jaarlijks een soort vast inkomen nodig. Want terwijl de werking continue doorloopt is het dus enkele met periodieke sponsoring dat wij een realistische schatting kunnen maken van het te verwachten budget. Immers moeten wij ook bij onze jaarlijks verblijf in Nepal reeds een aantal budgetten - zoals lonen van leraars en verpleegsters - ter plaatste bij de comité's bij wijze van voorschot achterlaten. Dus onze 1ste oproep is steeds naar dit soort sponsoring omdat dit ons wat zekerheid en gerustheid geeft voor het komend jaar.

✚ *Enmalige spontane donaties of via één of ander actie en/of benefiet zijn uiteraard ook welkom en helpen vooral onze eventuele tekorten aan te vullen en bij overschot ons Studie- en vooral ons Noodfonds te ondersteunen. Ons Studiefonds dient voor het verder begeleiden van afgestudeerde leerlingen aan onze schooltjes die hogere studies willen aanvatten maar de financiële middelen hier niet of onvoldoende voor hebben. Ons Noodfonds helpt mensen in nood hun medische of andere kosten te betalen. Hier en daar worden ook lokale initiatieven genomen en geven we een financieel duwtje in de rug. Meer info hierover in onze nieuwe bijgevoegde folder.*

Een algemene oproep die we hierbij willen verspreiden is dat er soms nogal eens een vaste sponsor wegvalt en daar wij weinig of geen sponsorgeld willen of kunnen verspillen aan dure reclame en/of wervingscampagnes, wij het dus uitsluitend moeten doen met mond-aan-mondreclame van onze vrienden en kennissen en dus ook jullie. Simpelweg een folder aan kennissen, collega's of vrienden kan al helpen. We sturen er graag een aantal op. Of misschien een actie of benefiet opzetten waarbij we uiteraard graag structureel helpen. We hebben intussen heel wat ondersteuningsmateriaal zoals een infostand met fotomateriaal, infoborden en een heuse educatieve koffer met speelgoed en Nepalese tuin- en keuken materiaal en een resem boeken, cd's, dvd's en powerpoint presentaties. Bedankt alleszins.

HIMALAYAN PROJECTS vzw

LEISELESTRAAT 138 B-8200 BRUGGE BELGIUM

☎ 00 32 (0)50 385704 - Mob: 0486 888858

Projectrekening: 380.0108167.83

himalayanprojects@scarlet.be - www.himalayanprojects.org

Nieuwsbrief 2007

Namaste geachte donors, sponsors en sympathisanten,

Onze nieuwsbrief is drie maanden in rétarid dus komen we best meteen ter zake. Hier is hij dan, een 10 jaar oude droom werkelijkheid geworden: onze nieuwe medische post! Na jaren zwoegen, discussiëren en frustrerend afwachten is het ons eindelijk gelukt een volwaardige hulppost op te leveren. Opening: Sinterklaasdag 6 december 2006.

De sponsors die ons al een tijdje volgen herinneren zich nog wel de veelvuldige aankondigingen van 'Nu komt die er' of 'Bijna kunnen we beginnen'; wel deze keer is het zover. Na het krijgen van het (zoveelste) ja-woord zijn we er -ook letterlijk- onmiddellijk ingevlogen - en zie, na amper een aantal maanden stond hij er en is hij effectief open. We zijn dus niet weinig trots op ons nieuwste boreling en willen hierbij vooral nog eens uitdrukkelijk iedereen, openbare instellingen, sponsors en donors maar ook talloze vrijwilligers hier en daar van harte bedanken voor al die inzet de voorbije jaren en in de toekomst. We presenteren hierbij de officiële foto van de 'Shree Shanti Medical Hall', Chitre, Gahra V.D.C. ward n°2, Myagdi district, Nepal.

Recapitulatie: de bouw van een medische hulppost.

Het begon reeds zo'n 10 jaar geleden in 1996 met een droom. Een droom om alle mensen in die onooglijk mooie vallei minimale toegang to geneeskundige zorgen te kunnen verschaffen. Het heeft lang geduurd met veel vallen en opstaan. Ja, bloed, zweet en tranen ook. Maar gelukt is het. Doorzetten was de boodschap.

Eerst was er een andere prioriteit van de dorpsbewoners die toch eerst een basisschooltje wilden. Nu, we vonden hun mening toch belangrijker en in 1999 konden we dan ook de 'Shree Lali Gurans Primary School' openen die ook reeds twee jaar later uitgebreid en erkend werd als volwaardige basisschool

en zelfs een prijs kreeg toegekend voor mooiste school van de ganse provincie.

Toen echter het noodlot toesloeg en één van onze eerste leraressen reeds op 17-jarige leeftijd aan een onopgemerkte hartkwaal ineens overleed was bij mij de kous vol. Er moest en zou een medische post met tenminste elementaire basisvoorziening komen. Na in België een pak sponsors en donors medeovertuigd te hebben waren we eind 2003 klaar om te starten.

Alleen hadden we buiten de politiek gerekend. Niet dat het er voordien politiek optimaal aan toe ging maar ja, waar ook? Echter de situatie werd steeds grimmiger en de wapens lieten steeds luider van zich horen. De burgeroorlog, opstand of hoe je het ook wil noemen kwam steeds dichterbij en infiltreerde uiteindelijk toch ons vallei'tje.

Ondertussen hadden we heel wat materiaal uit België de berg opgesleept en stonden met een aantal vrijwilligers klaar om de mouwen op te trekken. Doch, niemand in het dorp durfde te bewegen, het heen en weer geloop van rebellen en legersoldaten, alle overheidsinstanties die reeds veilig gevlucht waren naar de districthoofdplaats verlamden de mensen en paniek greep rond zich heen. Zonder structurele overheid: wie was er nu baas en voor hoelang; laat staan dat ze nog zouden democratisch verkozen zouden zijn. En dus, was het wel opportuun of zelfs nog maar veilig om met zo'n initiatief te beginnen.

Vrijwilligers aan het werk...

Zoveel vrijwilligers die zich thans belangeloos inzetten voor onze projecten. Even een opsomming: Tom, ook een verpleegkundige en zijn vriendin Sien hebben een maand meegewerkt in Chitre en de Zwitserse Andrea ook, die rond april nog eens terugkomt. Op 9 februari organiseerden Dokter Carlier, zijn vrouw en kinderen een benefietfuif in Oostkamp die een ongekend succes had met een bomvolle zaal en heel wat donaties die gestort werden. Intussen zit de dokter tijdens zijn verlof in Chitre om eerst en vooral ook persoonlijk eens de medische post te bewonderen maar vooral ook om de werking en uitrusting te evalueren. Ook Bert Demarest blijft er als medisch verantwoordelijke nog een tijdje en in onze basisschool in Chitre zijn thans eindejaarsstudenten lerarenopleiding Pieter De Ceuninck en Valerie Van Hoorenweder uit het Sint-Andreaslyceum van Brugge hun stage aan het doen in het basisschooltje.

Onze acties in Belgenland...

Informeren en sensibiliseren behoren ook tot onze kerntaken. Het moet een tweerichtingsverkeer zijn. We kunnen immers ook wat leren van Nepal, daardoor ook over onszelf en om eventuele verloren eigenschappen te leren (her-)appreciëren. Thans lopen een aantal schoolacties verspreid over Vlaanderen. Zonet rondden we een week Nepal af in de peterschool van Chitre, meer bepaald in de vrije basisschool De Leeuw in Zedelgem. Een aantal workshops, sober maal en gesponsorde wandeling brachten ook heel wat op en daarmee kunnen we alvast een pak nieuwe schooluniformen en schoolgerief kopen voor de kindjes van de Shree Lali Gurans Primary School. Ook in de Sint-Rembertschool in Torhout lopen een aantal doe-acties en de opbrengst hiervan gaat naar ons tweede schooltje in Sarangkot, de Shree Sirjana Primary School. Later komen er nog acties in de gemeentelijke basisschool van Sint-Michiels, de school van onze zoon Ohm. We bezitten intussen ook een educatieve koffer over Nepal en vullen die weldra aan met eigen gemaakt educatief speelgoed.

Liesbet en Francis Moens vertrekken binnenkort op wereldreis en als letterlijk en figuurlijk hoogtepunt hebben ze Nepal en onze projecten uitgekozen. Ze geven op 6 april een afscheidsfuif in Zellik ten voordele van onze vzw. Chapeau en goede reis!

Onze infostand zal ook weer hier en daar opgesteld worden: voor de nieuwe sponsors en donors een kans om ons beter te leren kennen en voor de oudere om eventueel contact te onderhouden. We zullen ondermeer lijfelijk aanwezig zijn op:

- ❖ 12 en 13 mei op Mano Mundo Festival op de Schorre in Boom
- ❖ 2 juni op Noord-Zuid Festival op Den Bruul in Leuven
- ❖ 24 juni op Ottertrotterfestival in Mechelen
- ❖ 30 juni op Feest in 't Park in het Minnewaterpark te Brugge
- ❖ 1 juli op Wereldfolkloremarkt te Izegem
- ❖ 15 juli op Dunia op het strand in Oostduinkerke
- ❖ 26 augustus op Wereldfeest Provincie Limburg op het Domein Bokrijk

Eenmaal terug thuis, kon ik onmiddellijk aan de slag bij hét bedrijf van dat moment: Lernout & Hauspie. Ik heb de 'ups' maar ook de 'downs' meegemaakt en het faillissement van L&H bracht me uiteindelijk in Brugge waar ik aan de slag kon bij de pas opgerichte vzw Brugge 2002. En sindsdien ben ik Brugge trouw gebleven, alvast toch nog voor eventjes...

Na al die omzwervingen, zit ik terug op de schoolbanken. Deze beslissing was niet evident, maar uiteindelijk heb ik mij ingeschreven voor de master na master opleiding 'Conflict & Development' aan de Universiteit van Gent. Hiervoor heb ik heel wat opgegeven maar mijn hart lag ergens anders, vele noemen het een vroege 'midlife' crisis, maar voor mij was het al heel lang duidelijk dat ik terug naar het buitenland zou trekken. De wereldproblematiek heeft mij altijd al enorm geboid, en nu met toch wat 'professionele' bagage achter mij, wil ik mij in de toekomst ook constructief gaan inzetten voor een 'betere' wereld. Klinkt allemaal wel wat idealistisch, en is het misschien ook? Ik wil het alvast proberen en de toekomst zal het wel uitwijzen...

Een belangrijk onderdeel van mijn opleiding is het schrijven van een masterproef, waarbij de studenten gestimuleerd worden om veldonderzoek te verrichten. Hierbij kunnen theorieën en methodologieën die tijdens seminaries aan bod gekomen zijn ook daadwerkelijk toegepast worden. Bij het kiezen van een onderwerp wist ik vlug dat ik mijn thesis wou wijden aan de huidige (post-)conflict situatie in Nepal, specifiek vanuit een perspectief van de lokale rurale bevolking. Mijn onderzoek zal zich vooral toespitsen op de impact van interne conflicten op lokale gemeenschappen en de hierbij ontstane dynamieken. Korte termijn overlevingsstrategieën ontwikkeld door gezinnen tijdens een conflictsituatie hebben vaak ook een impact op lange termijn aangezien ze de bestaande productie-, voedsel- en distributie-systemen blijvend veranderen. Een goed inzicht in dergelijke processen is van essentieel belang voor een duurzame interventie tijdens de postconflict fase. Praktisch worden deze grassroots dynamieken vaak over het hoofd gezien waardoor ontwikkelingsinspanningen niet of onvoldoende afgestemd worden op de reële behoeften.

In Nepal is het vooral de rurale bevolking die enorm te lijden kreeg tijdens de 10 jaar durende burgeroorlog. Gezinnen op het platteland of in afgelegen dorpen in de bergen hebben hun levenswijze drastisch moeten aanpassen om te overleven. Het blootleggen en beter begrijpen van deze op grassroot niveau ontwikkelde overlevingsstrategieën zijn een essentiële stap in een proces van duurzame wederopbouw van deze gemeenschappen en van het land in het algemeen. Aangezien deze traumatische gebeurtenissen nog vers in het geheugen liggen van de vele slachtoffers, zal dit soort onderzoek niet evident zijn, maar gelukkig kunnen Paul en Nita mij introduceren in Chitre, zodat ik op een geprivilegerde wijze toegang kan krijgen tot mijn onderzoeksdomein. Ik ben hen dan ook dankbaar voor hun steun maar vooral ook voor hun enthousiasme en hun geloof in mijn onderzoek. Ik zal tijdens mijn research Chitre een dagboek bijhouden en ik hoop hiermee mijn ervaringen en bevindingen met jullie te kunnen delen.

Ann Popelier.

Eerlijk gezegd stond hun hoofd er helemaal niet meer aan te denken. Het hoofd laag houden, meningen achterwege gelaten of op fluistertoon met een ongerust rondkijken wie er in de buurt komt. Schuilhouden en in stilte de storm uitzitten was hier dus de aangewezen methode om te overleven.

Daar stonden wij dan. Een groep westerlingen die vlug, vlug één en ander in elkaar gingen steken. Na wat bezinning en spoedberaad besloten we uit de impasse te geraken met het in stilte verzorgen van basisgeneeskunde vanuit een omgebouwde gasten kamer in de herberg van mijn vrouw en haar zusters. Zo konden we reeds mensenleed verhelpen of zelfs mensenlevens redden en mede op die manier ook de lokale tijdelijke heersers - wie het ook waren - te overtuigen van de noodzaak en ook onze onbaatzuchtigheid en volledige neutraliteit.

Het was uiteindelijk deze laatste eigenschappen die ons na 3 jaar afwachten groen licht zou geven voor de start van de eigenlijke bouw. Tevens gaf deze inlooperperiode ons de mogelijkheid data te verzamelen, een ideale plek uit te zoeken en onze behoeftenlijst verder te verfijnen. Zo lukt het inderdaad soms uit negatieve situaties toch positieve ontwikkelingen te halen. Alleen weet je dat natuurlijk nooit op voorhand en daarom was het wel een frustrerende periode.

Tijdens onze tweejaarlijkse sponsorreis verleden jaar konden we na de zoveelste gesprekken met alweer een nieuwe rebellencommandant dan eindelijk het langverhoopte fiat krijgen. In een voor de lokale cultuur toch ongezien snel tempo nam ik toen samen met de lokale bevolking de plannen door, selecteerden we finaal ook de beste bouwplaats gaven hen zowaar een tijdschema mee wat klaar moest zijn tegen wanneer. Iedereen vloog erin want wie weet kon het elk moment weer veranderen en iedereen was het wachten en de ja's, nee's en misschien kotsbeu.

In amper enkele maanden tijd dus, we schrijven eind augustus was de ruwbouw zowat af, het kan blijkbaar toch snel als het echt moet en iedereen er zijn schouders wil of kan onderzetten.

Toegegeven we hebben anders dan bij ons eerste schooltje heel wat minder gratis werkuren aangeboden gekregen maar de mensen waren in enkele jaren tijd terug weer zo verarmd dat we hier deze keer geen groot punt van wilden maken. Niettemin heeft elke familie nog 6 werkdagen gratis komen helpen. Helaas was dit nefast voor ons gepland budget maar de machine rolde en niemand durfde of kon die nog stoppen, deze keer moest en zou de medische post volledig opgeleverd worden.

Later kwamen ook onze eerste vrijwilligers toe om ook een handje te helpen bij de afwerking en praktische invulling van de medische post. De eerste was Hanne De Meyer (zie haar verslag verderop) en Bert Demarest, ook verpleger die als medische verantwoordelijke toen permanent aanwezig en een rits vrienden en kennissen had weten te overtuigen hun vakantie voor het goede doel op te offeren en een vooral praktisch handje mee te helpen. Tegen de opening op 6 december hadden we dus een heus Belgisch clubje aangevuld met een Zwitserse. Ondertussen ziet u op de linkerkant reeds een extractie van onze uitgebreide fototentoonstelling die we op diverse standplaatsen van Noord-Zuid happening en op diverse school- en benefietacties zullen presenteren.

Verder nog een speciale dank aan alle vaste maandelijkse of periodieke sponsors, openbare instellingen en donors die speciaal voor de realisatie van deze droom ons gesteund hebben. En hoewel we door de intussen enorm gestegen prijzen (ja, daar ook, maar vooral door de zwaar beschadigde economie), weliswaar thans virtueel failliet zijn daar we tweemaal ons voorziene budget reeds overschreden hebben kunnen we nu toch eindelijk een professioneel medisch basisnetwerk aanbieden. En daar was het uiteindelijk om te doen!, nietwaar!

Ons openingsfeest dan? Wel met amper een 2-tal dagen voorbereiding een feest op het getouw zetten voor een 400-tal genodigden zonder winkels in de buurt, geef toe we waren voldoende geassimileerd om zonder paniek met een ganse ploeg Belgen en natuurlijk het moedercomité die doorgaans alles recht houden ginder. Eerst was er de plechtige openingsceremonie met doorknippen lint, speeches en dan een hapje en een drankje met natuurlijk Belgische koekjes met een rood kruis op geschilderd (Zwitserse bijdrage).

Burgeroorlog voorbij? En hoe voelt de lokale bevolking zich?

Zo, en nu schijnt het - als we althans de westerse pers, Eu en Belgische politiek mogen geloven - dat het weer al peis en vree is in het Himalaya-koninkrijk. Een koning die opgesloten in zijn ivoren toren niets meer van zich laat -of mag laten- horen. En de twee andere niet maar vechtende partijen die rond de tafel zitten en maar blijven zitten -al maanden lang- om een interim-regering te maken die dan een interim-constitutie moet opstellen en referendum en verkiezingen moet organiseren. Op hun schoot houdt 1 zijde zeker nog een aantal wapens verborgen en grijpen ze elke kans ten baat om hier en daar elkaar nog de loef af te steken waarbij, jawel nog steeds onschuldige slachtoffers vallen. Ook met de komst dus van de rebellen in de hoofd politieke stroom blijken ze plots toch niet meer voor alle -vooral die aan de onderkant van de maatschappij- burgers gelijk op te komen. Vele burgers zijn de afgelopen echter ge- en misbruikt geweest te zijn om via straatprotest, stakingen en weg- en handelsblokkeringen druk te zetten op de heersende partijen maar zijn gelukkig niet vergeten dat deze methodes ook kunnen gebruikt worden voor hun eigen agenda's en hun eigen 'dringende en prangende' problemen naar voor te schuiven. Want het politiek blijvend palaver blijft er voor zorgen dat uiteindelijk net zo weinig structureel verbeterd dan al die jaren van valse democratie, corruptie en zogezegde bevrijdingsoorlog. Jawel, ook hun acties brengen verder schade aan de economie, die immer zo belangrijke economie, die ook ons kalm en rustig moet houden. Niet dat ik hier revolutie wil preken. Daarvoor is onze vzw niet opgericht. Strikte neutraliteit en belangeloze hulp voor de zwaksten, daar is het ons om te doen. De politiek blijft maar over het hoofd van de doorsnede mens gaan de mensen, en daaraan willen wij wel iets doen. Bvb met een wetenschappelijke studie hoe de gewone kleine mens, in Chitre zich nu voelt na die burgeroorlog? Hoe heeft hij het overleefd en hoe denken zij over het één en ander. De kleine man aan het woord dus.

In augustus vertrekt daarom een post graduaat studente Ann Populier naar Chitre om daar gedurende drie maanden een uitgebreide studie te doen en ook feedback hierover aan de bevolking te geven. Maar laten we haar zelf maar even aan het woord:

Masterproef, Coping strategies of conflict-affected rural communities Case study in Chitre, Myagdi District, Nepal

Sommige kennen mij misschien als oprichter van 'In&Uit Brugge' in het Concertgebouw, of als directeur van de vzw Brugge Plus. Maar vooraleer ik in Brugge verzeild raakte, had ik al heel wat watertjes doorzwommen, bergen beklommen en landen doorkruist... Ik heb het geluk gehad om na mijn studies Toegepaste Economische Wetenschapper een stage te kunnen gaan doen in California. En daar is het uiteindelijk allemaal begonnen... Amerika werd ingeruild voor Nieuw-Zeeland en na 2 jaar 'down under' werd het hoogtij om terug te keren naar de heimat. Op de terugweg wou ik mijn kleine meisjesdroom waarmaken en de Himalaya's gaan beklimmen. Ik had mijn ouders verzekerd dat deze tussenstop 'slechts' 4 maanden zou duren, maar het zijn er uiteindelijk 10 geworden, waarvan 6 in Nepal!

Een huisje voor drie weeskindjes in Chitre...

Zoals reeds aangehaald in een vorige nieuwsbrief, het is goed uitgebreide en weloverwogen en -ingestudeerde plannen te maken aler aan ontwikkelingsprojecten te beginnen. Soms moeten we echter ook eens kort op de bal spelen. Zoals in maart verleden jaar toen we bij ons bezoek aan Chitre met onze sponsorgroep vaststelden dat een aantal van onze schoolkindjes niet alleen plots hun moeder verloren maar zes maanden later ook hun vader. Prompt besloten we met onze groep een actie in België op het touw te zetten en een inzamelingsactie en benefiet te organiseren om voor deze kindjes heel vlug concrete hulp te bieden.

Ze bleken namelijk bij een nonkel in te wonen van lage kaste die zelf al kindjes had en ook nog voor een kind van een andere onvermogenste alleenstaande broer zorgden. Daarbij leefde ook nog zijn vader bij hen in, allen samen in een halfopen hut van 4 op 4.

Na verschillende denkplaatjes en intens overleg met het dorp beslisten we een stukje land te afkopen van een tante waarop reeds een hutje stond waarin ze zelf jarenlang gewoond had. We renoveerden en breidden het hutje uit en op de foto ziet u het resultaat. Een, toegegeven heel eenvoudig en misschien wel primitief huisje maar wel voldoende groot en met een lak verf oogt het nog redelijk naar plaatselijke

normen. Het was immers ook nog een niet zo eenvoudige evenwichtsoefening om bestaande culturele en maatschappelijke normen en praktijken niet drastisch te verstoren. We hebben tevens

kunnen bekomen dat de eigendomsakte op naam van de drie weeskindjes overgeschreven wordt en maandelijks bieden we nog een rantsoen rijst en ander eten aan. Ook de nonkel schakelen we dikwijls in voor klusjes aan onze school en medische post zodat hij een redelijk vast inkomen heeft om voor allen te zorgen.

Het relaas van een Vlaamse vroedvrouw in de bergen van Nepal.

De afgelopen 5 maanden heb ik gewoon, gewerkt, meegeleefd in Chitre en omgeving. De 1ste maand was flink aanpassen, goed mijn ogen uitkijken, en met alles kennismaken. De eerste dag dat ik in Chitre kwam er al een vrouw voorbij, meteen een goede introductie: ze was zwanger van haar zevende kind en had al haar vorige kinderen in haar huisje (hutje) in Chitre gebaard, met enkel hulp van haar zussen en man... Ik besepte dus dat het hier echt nog vanzelfsprekend is om zwanger te zijn, bevallen, kinderen groot brengen en dit allemaal op hun eentje zonder professionele hulpverlening en dat de risico's die dat met zich mee brengt gewoon gedragen moeten worden en bij het leven horen.

Ik moet zeggen dat ik het een eigenschap, een 'weten' vind wat ik als heel waardevol

beschouw als ik kijk naar onze westerse wereld waarin we soms bijna lijken vergeten te zijn dat het leven niet maakbaar is en dokters ook niet alles kunnen oplossen. Versteld van de dapperheid en de vanzelfsprekendheid waarmee ze hun leven in hun kleine huisjes, met hun klein houtvuurtje en zonder stromend water leiden ging ik me dan ook echt afvragen wat mijn taak; functie was, en hoe ik daar iets kon bijdragen zonder hun eigenheid en kwaliteiten te beschadigen. Voorzichtig ben ik begonnen met Ganga, de lokale verpleegster die ondertussen bijna 10 maanden in Chitre werkt en daar al dapper haar plan trekt, te tonen hoe ik gewend ben zwangerschapscontroles uit te voeren en met de verlostas die ik heb meegebracht te werk te gaan. Aangezien de streek niet heel dicht bevolkt is liep het natuurlijk niet storm wat zwangere en bevallingen betreft, maar we hebben toch aan de hand van een aantal praktijkvoorbeelden een soort 'praktijkcursus verloskunde op maat' kunnen doornemen. En dit geldt voor beide partijen denk ik: wat heb ik genoten van te zien hoe zij bevallen, hun kleintjes verzorgen, borstvoeding geven met zo'n vanzelfsprekendheid! Sta mij toe een uittreksel uit mijn dagboek aan te halen ter illustratie:

"Op 18-9-06 kwam rond 19.30 u de man van Chin Maya ons halen; ze had weeën. Ze woont 40 min. verder wandelen; het was donker, op een klein padje... Maar dat lukt hoor, het was zo speciaal! Toen we daar aankwamen zat ze voor het vuur met haar schoonmoeder en schoonzus haar hevige weeën op te vangen, zachtjes voor zich uitklagend. Ongeveer 2 uurtjes later (!) om 22.50u werd dan haar zoontje geboren, in het bijzijn van haar schoonmoeder, schoonzus, Ganga en mij. Het was voor mij een geweldige ervaring om mee te maken zo boven in de bergen, in een afgelegen dorpje, in een hutje op de bergghelling, met alle grote 8000 m hoge bergtoppen rondom, zonder

En hoe verder nu met onze 'Shree Shanti Medical Hall'?

plastiek matjes, zonder kraamverband, zonder alles, puur natuur. En wat ik ook zo mooi: de taal van bevallende vrouwen is ook hier hetzelfde; er kwam een moment dat de pijn haar te heftig werd, dat ze alle remmen los liet, terwijl ze anders een stil en schuchter vrouwtje is, en me vragend aankeek en zich aan me vastklampte. Een communicatievorm die ik ken en waarvoor ik geen Nepalees nodig heb. Ik voelde me daardoor helemaal in mijn vroedvrouwenfunctie en het voelde vertrouwd, ondanks dat het zo totaal andere omstandigheden waren waarin ik mijn werk deed. (...)

Elf dagen later zoals dat hier het gebruik is kreeg het jongetje zijn naam. De vader had mij gevraagd een naam voor te stellen want hij wist er geen... Wat een opgave! Het jongetje heet nu Natan... ik vond het wel een naam die hier ook niet te vreemd klinkt, en de hele familie was het er direct mee eens! En op die naamdag; een soort doopdag, werden Ganga en ik ook uitgenodigd: we kregen een flesje Cola, frieten en een bordje vlees voorgeschoteld; allemaal uitzonderlijk voor hier. Toen we vertrokken kregen we nog een dikke komkommer uit de tuin mee; een luxeproduct! Dat was hun manier dan om zonder veel woorden uit te drukken hoe ze onze aanwezigheid apprecieerden. Ik moet zeggen; toen ik die nacht om 1 u terug op mijn kamertje kwam ging het door me heen: wie moet er nu wie dankbaar ben. Ik voelde me dankbaar en bevoorrecht dit te hebben mogen meemaken. Daarnaast was ik de natuur ook dankbaar dat ze zo mild was geweest en alles zo voorspoedig had doen verlopen, want ik heb uiteindelijk alleen maar toegekeken en bevestigd dat het goed ging."

Ik hoop dat jullie hiermee een beetje mee hebben kunnen proeven van de voldaanheid van een gelukkige vroedvrouw, want het is zo moeilijk in woorden te vatten.

Ondertussen heb ik in de afgelopen maanden heel veel in mijn verfkleren rondgelopen in de medische post in aanbouw in Chitre. Samen met Bert, Didi, Andrea, Tom en Sien hebben we mee gezorgd voor het tot stand komen van het nieuwe gebouw. Begin december heb ik met Ganga de eerste 'voorlichtingssessie' gehouden in de 'meetingroom' die daarvoor voorzien is. Aangezien het over vrouwelijke hygiëne en familieplanning ging werd er behoorlijk wat gegiecheld. Maar ik moet zeggen dat het me ook een enorm voldaan gevoel gaf toen ik zoveel vrouwen en meisjes aandachtig zag luisteren, ik hoop dan ook met heel mij hart dat in de toekomst deze sessies uitgebreid worden en zoveel volk zullen blijven trekken, het zit in ieder geval in de planning. Het is namelijk mijns inziens een belangrijk aspect van gezondheidswerk. Het is me de afgelopen maanden weer opgevallen hoe belangrijk heel simpele hygiëne, voldoende drinken, goede voeding, ... is om veel ellende te voorkomen. Ook denk ik dat informatie voor de mensen heel belangrijk is om het gevaar van overmedicalisering tegen te gaan. Want nu er zoveel medicatie beschikbaar is ligt het gevaar om voor alles naar een pilletje te grijpen wel erg op de loer.

Op 6 december 2006 was er dan het indrukwekkende, mooie openingsfeest van de nieuwe 'Shree Shanti Medical Hall', het was tegelijk een mooie afsluiter voor mijn verblijf in Chitre. Het is een tijd die me altijd zal bij blijven en waar ik dus nog lang van zal kunnen nagenieten denk ik.

Hanne De Meyer.

Zoals in het origineel concept gepland is het de uiteindelijke bedoeling in de Ghara-Sikha vallei een netwerk uit te bouwen waarbij als een spin onze hulppost in Chitre als een hoofdpост functioneert met afhingende subposten in de omliggende dorpen verspreid over de ganse vallei. Deze subposten naargelang de noden ambulant en periodiek bezocht worden via een rotatiesysteem. Dit netwerk zal dan de infrastructuur vormen voor elementaire geneeskunde, eerstelijns opvang en traumabehandeling en postoperatieve opvolging. Lokaal aangeworven personeel zullen voor permanentie zorgen periodiek aangevuld met vrijwilligers van bij ons in de mate dat ze een educatieve meerwaarde kunnen aanbrengen aan het project. Ook zullen er bijkomend infosessies en sensibiliserings-campagnes aangeboden worden aan de lokale bevolking. Iets dat onze Belgische vroedvrouw al opgestart had met Ganga, onze lokale verpleegster tijdens haar 5 maandenlange verblijf in 2006.

Natuurlijk zijn er nog bijkomende of dringende aspecten die aangepakt moeten. Zo kwam er na enkele weken al een andere prangende noodzaak aan het licht: tandheelkunde. Blijkt dat er in het ganse district geen enkele volwaardige tandarts actief is. Hooguit wat tandgetrek door soms heel primitief of zelfs niet of amper opgeleide (pseudo-)verplegers (een bekend middeleeuws schilderij uit het Memlingmuseum met een brutale tandtrek scene komt me hierbij voor ogen die me trouwens als kind al tandartsangsten deed uitzweten en zelfs nu nog in mijn geheugen gebrand staat). Tijdens onze verder verblijf werden wij constant door jan-en-alleman belaagd met de vraag ook hiervoor dringend iets te willen doen. Gelukkig hadden wij bij de bouwplannen al één en ander voorzien en een extra onderzoekruimte ingebouwd.

Dus voordat met de verdere uitbouw en inrichting van subposten te beginnen zoals oorspronkelijk gepland willen we eerst een volwaardige tandartspraktijk installeren. Ook zijn we dringend op zoek naar een tweede verpleegster. Die kunnen elkaar dan aflossen wij het volgen van een spoedcursus tandheelkunde waarvoor we al de nodige contacten en toezeggingen verkregen hebben in Pokhara, de dichtst bijgelegen stad waar tientallen netjes naast elkaar in enkele straten werkzaam zijn. Echter geen sinecure opnieuw hier: de oorlog heeft de weinige vooruitgang van de laatste decennia weer teniet gedaan en de doorgaans hoge kaste studenten die een volwaardige opleiding kunnen bekostigen en behalen vertrekken onmiddellijk naar het westen waar ze wel (!) welkom zijn en direct aan de slag kunnen. Zo ziet u dat ook ons klein landje ook met Nepal verweven is. De globalisering is dus al een feit en niet alleen qua klimaatveranderingen.

